

Sygn. akt IV Ka 568/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 września 2019 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:

SSO Ewa Rusin (spr.)

Sędziowie:

SSO Elżbieta Marcinkowska

SSO Agnieszka Połyniak

Protokolant:

Marta Synowiec

przy udziale Marka Bzunka Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 11 września 2019 r.

sprawy skazanego K. D.

syna J. i B. z domu S.

urodzonego (...) w W.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Wałbrzychu

z dnia 10 czerwca 2019 r. sygnatura akt III K 88/19

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. E. Z. z Kancelarii Adwokackiej w W. 147,60 złotych tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia skazanego od ponoszenia wydatków związanych z postępowaniem odwoławczym zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn.akt IV Ka 568/19

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu w wyroku łącznym z dnia 10 czerwca 2019r. sygn. akt III K 88 / 19 ustalił, że K. D. został skazany prawomocnie wyrokami :

I. Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 6 grudnia 2018 r. sygn. akt III K 947/18 za czyn z art. 278§1 kk art 275§1 kk w zw. z art 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 §1 kk na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności,

II. Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 7 listopada 2017r. sygn. akt II K 1015/16 za czyny z art. 278§1 kk w zw. z art 64 §1 kk na karę roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności,

III. Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 12 maja 2017r. sygn. akt II K 104/17 za czyny z art. 278 §1 kk i inne na karę łączną 2 lat pozbawienia wolności,

IV. Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 27 maja 2013r. sygn. akt II K 1140/10 za czyn z art. 279 §1kk na karę łączną roku pozbawienia wolności warunkowo zawieszoną na okres próby 5 lat następnie zarządzoną do wykonania postanowieniem tut. Sądu z dnia 13.02.2018r. III Ko 3193/17, wolności

Po czym :

I. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył skazanemu K. D. kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami opisanymi w pkt. I-IV części wstępnej wyroku i wymierzył mu karę łączną 4 (czterech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 63 § 1 k.k. i art. 577 k.p.k. zaliczył skazanemu na poczet kary łącznej pozbawienia wolności okresy kar pozbawienia wolności odbyte w łączonych sprawach oraz okresy zatrzymania w dniach od 21 sierpnia 2017 r. do 22 sierpnia 2017 r., 23 stycznia 2017r., od dnia 20 lipca 2016 do dnia 22 lipca 2016 r., 27 października 2016r., 1 lutego 2010r., oraz od dnia 14 maja 2013r. do 27 maja 2013r.,

III. zasądził od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Wałbrzychu na rzecz adw. E. Z. kwotę 147,60 złotych tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu,

IV. zwolnił skazanego od ponoszenia kosztów związanych z wydaniem wyroku łącznego zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

Z wyrokiem nie pogodził się skazany, imieniem którego apelację wywiódł obrońca.

Apelujący zaskarżył opisany wyżej wyrok w całości, zarzucając:

błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, który miał wpływ na treść rozstrzygnięcia, poprzez uznanie za niewłaściwe stosowanie wobec K. D. przy wymierzaniu mu kary łącznej pozbawienia wolności zasady pełnej absorpcji, podczas gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że dla prawidłowego przebiegu procesu resocjalizacji skazanego wystarczającym jest wymierzenie mu kary łącznej przy zastosowaniu tej zasady.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja okazała się całkowicie bezzasadna.

Sąd I instancji prawidłowo ustalił podstawę faktyczną zaskarżonego wyroku, tj. kary podlegające wykonaniu wobec skazanego K. D. oraz postępy jego resocjalizacji w trakcie odbywania kary. W tej drugiej części (motywy k. 1) posiłkując się opinią o skazanym dyrektora Zakładu Karnego w W. również prawidłowo ustalił, że skazany ma opinię raczej umiarkowaną, nie wyraża chęci zmiany na system programowego oddziaływania, raz nagradzany i raz skierowano wnioski o ukaranie, nie jest zatrudniony i nie czyni starań w celu podjęcia pracy. Nie można zatem uznać, by proces resocjalizacji skazanego przebiegał pozytywnie, a zachowanie nie budzi zastrzeżeń, jak to podnosi apelujący. Jakże aspekty sytuacji rodzinnej i osobistej skazanego apelujący miał na myśli, to już nie sprecyzował, więc Sąd odwoławczy nie może odnieść się do tego argumentu.

Ani apelujący nie wskazał ani sąd odwoławczy z urzędu nie dostrzegł uzasadnionych powodów, dla których przyłączeniu kar należałoby w sytuacji skazanego K. D. stosować postulowaną przez apelującego zasadę pełnej absorpcji. W tej mierze słusznie Sąd Rejonowy podkreślał, iż łączenie kar podlega kryteriom zdefiniowanym w art. 85 a kk, które przecież nie przewidują stosowania takiej zasady z urzędu, jako premii za popełnienie większej liczby przestępstw. Prymat mają tu przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Wymienione cele kary w przypadku skazanego zdecydowanie nie zostały zrealizowane, skoro został osadzony dopiero 28.12.2018r., karę odbywa relatywnie krótko (niecałe 9 miesięcy), bo suma kar podlegających wykonaniu to łącznie 5 lat pozbawienia wolności, zaś opinię ma zaledwie umiarkowaną. Zostało też uwzględnione, iż łączone kary orzeczono głównie za występki przeciwko mieniu (w tym w ramach recydywy z art. 64 § 1 kk), nadto za czyny przeciwko zdrowiu oraz dokumentom, zatem różnym dobrom chronionym prawem. K. D. był już 7 krotnie karany sędownie za popełnianie różnych przestępstw (k. 15) , na wykonanie oczekują także 2 kary wymierzone za popełnienie wykroczeń (opinia k. 27v.) Złamanie przez skazanego warunków dobrodziejstwa probacji (wyrok 4), skutkujące zarządzeniem do wykonania orzeczonej kary, jak i powrót skazanego do przestępstwa w aspekcie recydywy z art. 64 § 1 kk (wyroki 1) i 2) dowodzą nieskuteczności dotychczasowej resocjalizacji wolnościowej jak i penitencjarnej. Wszystkie te okoliczności trafnie skutkowały zastosowaniem w sprawie zasady bliższej kumulacji kar. Przyjęta w zaskarżonym wyroku metoda łączenia nie czyni kary łącznej 4-ch lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności rażąco surowej w rozumieniu art. 438 pkt. 4 kpk. Wszak kara łączna wymierzana wyrokiem łącznym stanowi podsumowanie dotychczasowej działalności przestępczej skazanego, jednocześnie kara łączna nie może być traktowana jako swoista nagroda za wielość przestępstw i kar podlegających aktualnemu wykonaniu, ma natomiast zracjonalizować wymiar kary zgodnie z aktualnymi przesłankami.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu w postępowaniu odwoławczym orzeczono na podstawie § 4 ust. 1 i 3 w zw. z § 17 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U.2016.1714).

O wydatkach sądowych postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 636 § 1 kpk, jednocześnie w trybie art. 624 § 1 kpk zwalniając skazanego od ich ponoszenia i zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.